

Arrest

nr. 289 916 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) in het subdorp Bar Kalai, dat deel uitmaakt van het dorp Zerani in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je drie jongere broers en je jongere zus. Toen je 7 of 8 jaar oud was begon je met school in je dorp. Een tweetal jaren later, na een ruzie met enkele klasgenoten die uitmondde in een

gevecht waarbij jij je arm brak, besloot je om niet meer naar school te gaan. Vervolgens ontstond het idee dat je in het dorp van je oom naar school kon gaan, maar daar voelde je weinig voor en het plan ging niet door. Vervolgens spendeerde jij je dagen op de velden van de familie, waar je je moeder hielp met zaaien, oogsten of irrigeren, zorgde je voor de koe van het gezin, deed je inkopen of speelde je samen met de andere jongens uit het dorp.

Jouw vader was al sinds zo lang je je kan herinneren aangesloten als soldaat bij het Afghaanse nationale leger (ANA), meer bepaald bij het 209 Shaheen korps. Doordat hij elders gestationeerd was, hij heeft reeds in meerdere provincies gewerkt, was jouw vader doorgaans niet thuis. Ongeveer een of twee keer per maand kreeg jouw vader verlof en spendeerde hij tijd met jullie gezin in Bar Kalai. In de omgeving van het dorp was de taliban aanwezig, waardoor het werk van jouw vader niet aan de grote klok werd gehangen. De taliban kwam echter te weten dat jouw vader actief was voor het nationale leger. Daarop kwam de taliban een eerste keer langs bij jouw huis in Bar Kalai. Als oudste zoon ging jij naar buiten. Toen deze talibanleden vroegen naar jouw vader, antwoordde je dat je vader op dat ogenblik niet thuis was. Er werden geen verdere vragen gesteld en de taliban vertrok weer. Jullie belden vervolgens naar jouw vader om hem te vertellen wat er gebeurd was. Jouw vader zei dat jullie moesten zeggen dat hij niet voor het leger, maar ergens anders werkte. Hij voegde toe dat hij de volgende keer als hij thuis was, de situatie zelf zou bekijken. Een week later kwam de taliban een tweede keer langs bij jouw huis. Opnieuw werd er gevraagd naar jouw vader, waarna zij weer vertrokken. Na anderhalve week kwam de taliban een derde keer naar jouw huis. Jouw vader had verlof en bevond zich op dat moment bij jullie in het huis in Bar Kalai. Het was nacht toen er op de deur werd geklopt en jouw vader zei tegen jullie dat jullie de deur niet gingen openen. Jouw moeder reageerde hierop dat de taliban echter hoe dan ook wel zouden binnenkomen. Jouw moeder gebood jou en je broers en zus om langs de achterdeur van het huis weg te komen en naar het huis van buurman K. (...)Z.(...) te gaan, zij zou jullie volgen. Op dat moment begonnen talibanleden jullie deur kapot te slaan, andere talibanleden beklommen de muren om het huis binnen te dringen. Er vielen schoten. Jij, je broers en je zus konden wegvlugten en bereikten het huis van de buurman. De volgende dag kwam je te weten dat jouw ouders die nacht door de taliban waren doodgeschoten, alsook dat jouw vader drie talibanleden dodelijk had weten te treffen. Een van de gedode talibanleden bleek iemand uit jouw dorp te zijn. Op aanraden van Khail Zada vertrok je samen met je broers en zus te voet naar je maternale ooms in het dorp Miakhan Kas. Toen jullie daar aankwamen, vertelden jullie wat er de voorbije nacht was gebeurd. Een van jouw maternale ooms informeerde daarop bij zijn vrienden, die jouw verhaal bevestigde. Jouw ooms langs moederszijde besloten daarop dat jij het land moest verlaten. Jouw broers en zus bleven bij hen in Miakhan Kas wonen.

Een nacht en een dag nadat je ouders om het leven waren gekomen en jij met je broers en zus uit jullie huis wist te ontkomen, verliet je Afghanistan. Dit was vlak voor de winter begon. Je reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Duitsland, Oostenrijk en opnieuw Duitsland naar België. Je was ongeveer tien maanden tot een jaar onderweg. Vervolgens deed je op 5 augustus 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de familie van de talibanstrijder die door jouw vader was doodgeschoten. Je verwijst eveneens naar het talibanregime in Afghanistan en dat het in Afghanistan slecht leven is.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je taskara en een schrijven vanwege het opvangcentrum in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in

het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de familieleden van een talibanstrijder die door je vader om het leven zou zijn gebracht tijdens een zogenaamde confrontatie. Je geeft tevens te kennen dat het in Afghanistan slecht leven is en daarbij verwijst je naar het huidige talibanregime dat er de macht heeft gegrepen (CGVS, p. 30). Er dient echter te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk weet te maken dat je vader als soldaat voor het nationale leger actief zou zijn geweest. Evenmin kunnen de door jou aangehaalde problemen, die rechtstreeks verband zouden houden met het zogenaamde werk van je vader, als geloofwaardig worden bestempeld, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en jouw daaruit voortvloeiende vrees. Wat betreft je verwijzingen naar het talibanregime en het gegeven dat het in Afghanistan slecht leven zou zijn, dient te worden opgemerkt dat je door deze loutere vermelding geen concrete vrees in jouw hoofd weet aan te tonen.

Om te beginnen dienen enige twijfels te worden geplaatst bij het zogenaamde profiel van je vader als zijnde soldaat voor het vroegere Afghaanse nationale leger (ANA) (CGVS, p. 16, p. 23). Ondanks dat je beweert dat jouw vader al jouw hele leven bij het ANA zou zijn aangesloten, weet je in wezen erg weinig informatie omtrent zijn werkactiviteiten te geven. Zo weet je niet wat zijn taken als soldaat juist waren, weet je niet hoeveel hij betaald kreeg en kan je evenmin zeggen waar je vader net aan de slag zou zijn geweest, je noemt slechts schijnbaar willekeurige plaatsen in het land op (CGVS, p. 25-26). Het is daarbij, gezien de Afghaanse context, ook enigszins merkwaardig dat je beweert niet te hebben geweten dat werken voor het ANA weleens problemen zou kunnen opleveren (CGVS, p. 23). Je zou bovendien nooit met je vader hebben gesproken over zijn werk, nooit zou je hem hiernaar hebben gevraagd (CGVS, p. 23-24). Hoewel er niet kan worden verlangd dat iemand van jouw leeftijd alles metterdaad tot in de kleinste details kan weergeven, kan echter wel redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je iets meer concrete informatie weet te geven over de concrete werkactiviteiten van je vader, zeker omdat het werk van je vader in wezen rechtstreeks zou hebben geleid tot je vertrek uit Afghanistan en je hieromtrent nog contact zou hebben gehad met familieleden in Afghanistan en hen meer informatie zou hebben gevraagd (CGVS, p. 23). Jouw oom zou je echter enkel hebben weten te vertellen dat je vader als soldaat bij het 209 Shaheen korps zou zijn aangesloten en jij zou geen verdere vragen meer hebben gesteld. Dat je dermate weinig concrete informatie omtrent je vaders werkactiviteiten weet te geven, laat het door jou naar voren geschoven profiel van je vader een eerste maal aan geloofwaardigheid inboeten.

Voorts oogt het tamelijk vreemd dat er in het dorp en in de omgeving klaarblijkelijk weinig achterdocht was omtrent de vele afwezigheden van je vader, eigenlijk zonder dat jouw gezin hiervoor bevredigende antwoorden kon voorzien. Jouw vader zou immers bijna altijd van huis zijn geweest en slechts af en toe naar huis zijn gekomen voor een korte periode. Als hij dan thuis was, dan ging hij bijvoorbeeld inkopen doen in de bazaar en ging hij op bezoek bij anderen, hij leefde met andere woorden niet bepaald onopvallend (CGVS, p. 15, p. 26). Indien jij gevraagd werd naar je vader, dan zou je slechts simpelweg hebben gezegd dat hij op zijn werk was. Vreemd genoeg zou er dan helemaal niemand in de omgeving hebben gevraagd wat dat werk van je vader dan net zou inhouden en waarom hij daardoor zo veel van huis was en zouden jullie nooit zijn werk verder hebben moeten toelichten (CGVS, p. 25). Bovendien komt naar voren dat er wel degelijk een aantal mensen op de hoogte zouden zijn geweest van je vaders zogenaamde activiteiten bij het ANA (CGVS, p. 24). Dat je vader dit werk desondanks gedurende vele jaren, al van voor jouw geboorte, zonder enige verdere achterdocht zou hebben kunnen uitvoeren en dit in een omgeving met een aanzienlijke talibanaanwezigheid (CGVS, p. 27), komt eigenaardig over. Bovengenoemde merkwaardigheden laten eveneens twijfels rijzen over het door jou voorgewende werk van je vader.

Daarenboven, en niet in het minst, weet je je verklaringen omtrent het zogenaamde werk van je vader op geen enkele manier te staven met enige betrouwbare documentatie. Je legt in wezen geen enkel document voor dat het aangebrachte profiel van je vader enigszins zou kunnen onderbouwen. Daarbij geef je aan dat er zich in je huis in Zerani werkdOCUMENTEN van je vader zouden hebben bevonden, maar dat het onmogelijk zou zijn om deze zogezegde documenten te gaan ophalen wegens het gevaar dat de zogenaamde problemen met zich zou hebben meegebracht (CGVS, p. 26). In dit verband dient te worden opgemerkt dat de door jou geschetste problemen in wezen in hun geheel niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden (zie infra). Het ontbreken van authentieke documentatie wat betreft je vader werpt aldus verder smet op de geloofwaardigheid van zijn zogenaamde werkactiviteiten bij het ANA. Hierbij kan nog worden aangehaald dat je familieleden in Afghanistan wel in staat bleken te zijn om een foto van je taskara door te sturen. Je verklaart hierover dat je taskara nog steeds in het huis van je oom zou hebben gelegen nadat jij in het verleden mogelijk in zijn dorp naar school ging gaan, wat uiteindelijk niet gebeurde (CGVS, p. 12, p. 21). Eerder had je nochtans aangegeven dat je eigenlijk niet wist waar je taskara net was en dat het document misschien ook in je huis in Zerani kon hebben gelegen. Dat je oom na de hele situatie omtrent het al dan niet naar school gaan in zijn dorp en de uiteindelijke beslissing om niet naar de school te gaan alsnog je taskara zou bijhouden, doet ook ietwat de wenkbrauwen fronsen.

Bovendien worden je verklaringen omtrent de zogenaamde concrete problemen en de directe aanleiding voor je vlucht uit Afghanistan tevens gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en ongeloofwaardigheden, waardoor het door jou naar voren geschoven asielrelaas danig verder aan geloofwaardigheid moet inboeten. Zo kan het vooreerst weinig overtuigen dat je vader eenvoudigweg zonder meer op verlof zou zijn gekomen naar huis nadat er reeds kort voordien tweemaal talibanstrijders bij het huis zouden zijn gepasseerd die specifiek op zoek zouden zijn geweest naar je vader (CGVS, p. 21-22). Dit wringt eens te meer gezien je vader door jullie op de hoogte zou zijn gebracht van deze zogenaamde bezoeken (CGVS, p. 27-28). Dat je vader alsnog huiswaarts zou zijn gekeerd, terwijl hij zou hebben geweten dat de taliban hem in het vizier had omwille van zijn zogenaamde werkactiviteiten voor het leger en de groepering reeds zijn woonplaats zou hebben achterhaald, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud naar wordt gevraagd, geef je aan dat jullie niet zouden hebben geweten wie die personen waren en dat de mannen niet zouden hebben gezegd dat ze bij de taliban hoorden (CGVS, p. 27-28), hetgeen weinig verschoning kan bieden. Indien er werkelijk 's nachts onbekende gemaskerde mannen met lange baarden speciaal naar je vader zouden zijn komen vragen, en dit in een omgeving met heel wat talibanaanwezigheid, dan kan het moeilijk overtuigen dat niemand van je gezin de link zou hebben gelegd met deze groepering. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gaf je bovendien aan dat jullie na het eerste zogenaamde bezoek wel degelijk aan je vader zouden hebben meegedeeld dat de taliban bij jullie was langsgekomen (CGVS, p. 24). Dat je vader dus alsnog naar huis zou zijn gekomen en daar vervolgens nog een of twee dagen zou zijn gebleven zonder meer, nergens uit jouw verklaringen komt naar voren dat hij eventuele voorzorgsmaatregelen zou hebben getroffen voor hem en zijn gezin, doet aldus behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Ook je vaders vermeende reactie wanneer jullie hem telefonisch zouden hebben ingelicht over het zogenaamde gegeven dat dergelijke personen bij jullie thuis naar hem zouden zijn komen informeren, kadert niet bepaald in een logisch geheel. Dat hij, iemand die toen deel zou hebben uitgemaakt van het nationale leger, na dit te hebben gekregen vervolgens zijn gezin zonder enige verdere waarschuwing of voorzorgsmaatregel in diezelfde woning zou hebben laten blijven en simpelweg zou hebben gezegd dat 'hij wel ging zien als hij terug is', komt rekening houdend met de gehele Afgaanse context erg weinig aannemelijk over en doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de concrete zogenaamde problemen, maar tevens aan de geloofwaardigheid van het door jou aangebrachte profiel van je vader.

Evenmin aannemelijk zijn je beweringen dat de buurman, die van het hele gebeuren op de hoogte zou zijn geweest, op die manier jonge kinderen die net zulke ervaringen achter de rug zouden hebben gehad alleen door talibangebied zou hebben laten wandelen naar je oom (CGVS, p. 29). Dat deze man, wiens vrouw goed bevriend was met jouw moeder die slechts momenten eerder door taliban gedood zou zijn, eenvoudigweg tegen jou zou hebben gezegd om de handen van je broers vast te nemen en je zus op je schoot te nemen en je dan zomaar weg hebben gestuurd, is opmerkelijk. Dat jij vervolgens in de onmiddellijke nasleep van de vermeende heftige confrontatie waarbij ook talibs het leven zouden hebben gelaten, alleen met jouw jongere broers en zus zou hebben gewandeld doorheen een gebied waar veel taliban zat en dit schijnbaar zonder enige problemen, is dat evenzeer. De geloofwaardigheid van de door jou geschetste problemen komt danig onder druk te staan.

Je geeft voorts te kennen dat indien de familieleden van de gedode talibs te weten zouden komen waar jouw familie zich momenteel zou bevinden, zij hen zeker zouden doden (CGVS, p. 30). In dit licht is het enigszins merkwaardig dat jouw broers en zussen samen met je ooms tot op heden in wezen zonder

enige verdere problemen in Miakhan Kas zouden wonen, een dorp op een uur stappen van jouw huis in Zerani, en aldaar hun leven zouden verder zetten. Jouw ooms hebben immers altijd al in Miakhan kas gewoond en zijn er tot op heden aan het werk als landbouwer en als taxichauffeur (CGVS, p. 17-18). Je denkt ook dat je jongere broers en zus gewoon naar school gaan. Je familieleden leven met andere woorden allerm minst discreet. Bovendien ging jij vroeger geregeld samen met je moeder op bezoek bij de ooms in Miakhan Kas, omgekeerd kwamen ook de ooms geregeld op bezoek in Zerani (CGVS, p. 17). De tribale Pashtounsamenleving indachtig, lijkt het bijzonder weinig waarschijnlijk dat de taliban en hun familieleden niet op de hoogte zouden zijn van de verblijfplaatsen van je familieleden. Indien zij dus werkelijk je familieleden en dus jou zouden willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij hier in wezen reeds alle kansen toe hebben gehad, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen.

Met jouw familieleden in Qarghayi gaat het echter goed (CGVS, p. 18). Je weet daarbij niet of de taliban na jouw vertrek uit Afghanistan nog bij je familie zou zijn langsgekomen (CGVS, p. 30). Dat je daar in wezen zelfs niet naar hebt geïnformeerd tijdens de contacten met je familie, doet bijzonder merkwaardig aan. Indien de door jou aangebrachte problemen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals jij ze beschrijft en dat je vader dus als zogenaamd soldaat bij het ANA werkelijk meerdere talibs om het leven zou hebben gebracht, dan kan het moeilijk overtuigen dat de taliban nadien gedurende meerdere jaren je familie ongemoeid zou hebben gelaten. De geloofwaardigheid van je verklaringen komt verder op de helling te staan.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook je tijdssituering van de voorgehouden problemen niet geheel coherent blijkt te zijn. Je geeft immers aanvankelijk aan dat er een week zou hebben gezeten tussen de eerste twee keren dat de taliban naar je huis zouden zijn gekomen en er vervolgens anderhalve week zat tussen de tweede keer en het zogenaamd fatale schietincident en je quasi meteen daarna uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p. 27). Alle problemen zouden zich dus hebben afgespeeld in een tijdsperiode van twee tot drie weken in totaal. Later geef je dan echter te kennen dat er anderhalve maand tot twee maanden zouden hebben gezeten tussen het moment waarop de taliban voor het eerst naar je huis zou zijn gekomen en het moment dat je Afghanistan verliet (CGVS, p. 28). Ook deze incoherentie draagt bij aan de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen. In het licht van alle bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou aangebrachte asielrelaas.

In de mate dat je bijkomend verwijst naar het talibanregime dat in Afghanistan aan de macht is en daarbij aanhaalt dat er veel problemen zijn en het er een slecht leven is (CGVS, p. 30), dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Gezien je ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent het profiel van je vader en de daaruit voortvloeiende door jou opgeworpen vervolgingsfeiten waarbij je ouders zogenaamd om het leven zouden zijn gekomen, kan in wezen niet worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om je de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jouw taskara betreft, dient het CGVS op te werpen dat het in deze jouw identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Het schrijven vanwege het opvangcentrum van het Rode Kruis, waarin vermeld wordt dat je een nachtlampje aangeboden kreeg omdat je 's nachts bang bent in

het donker, is niet relevant in het kader van de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via je advocate aan het CGVS overmaakte op 3 november 2021 evenmin in staat zijn om de beoordeling van je verzoek om te buigen. Jouw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden

zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde

de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, van de artikelen 1, 6, 19 en 37 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen bijkomende stukken.

Op 21 maart 2023 dient verzoeker een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en deze bijvoegt of er de weblink van geeft:

- UNHCR "*International protection needs of people fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen*", 17 november 2022 (stuk 1);
- e-mail uitwisseling met Thomas RUTTIG, Afghan Analyst Network, email d.d. 22 december 2022 (stuk 2);
- DRC, « Afghanistan Conference – the Human Rights situation after August 2021 » 30 december 2022;
- Freedom House "*A needs assessment of Afghan Human Rights Defenders*" januari 2023;
- « *Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law* », The Guardian, 14 november 2022;
- "*Afghanistan in 2023 : Taliban internal power struggles and militancy* » van Brookings Institution, 3 februari 2023;
- Nansen Note 3-2022 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" oktober 2022;
- EUAA "*Afghanistan – Security situation. Country of Origin Information Report*" van augustus 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- OHCHR "*Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*" van 30 december 2022;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- Amnesty International "*The rule of taliban. A year of violence, Impunity and False Promises* » 15 augustus 2022 ;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- brief S.G. (stuk 3);
- brief stagebegeleider (stuk 4);
- brief Groep Intro (stuk 5);
- verklaringen en notities Voogd (stuk 6);

- briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade van 8 februari tot 1 maart 2022 (stuk 7);
- attest van de Afghaanse ambassade (stuk 8).

Ter terechtzitting dient verzoeker een tweede aanvullende nota in en voegt hierbij een schoolrapport en foto's.

2.2. Op 14 maart 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA « COI Query Afghanistan Major Legislative, security-related, and humanitarian developments » van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen

ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift – onder meer – aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan net vijftien jaar oud was, dat hij tien maanden onderweg was en nog steeds op vijftienjarige leeftijd in België aankwam op 5 augustus 2019, waar hij inmiddels meer dan drie jaar onafgebroken verblijft. Gelet op zijn minderjarigheid bij zijn aankomst in België werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Op heden is verzoeker zeventien jaar oud. In Afghanistan was verzoeker afkomstig uit het dorp Bar Kalai in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Zijn regio van herkomst wordt in deze niet betwist.

Uit zijn verklaringen en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 21 maart 2023 en de aanvullende die ter terechtzitting werd neergelegd, blijkt dat verzoeker in België OKAN-onderwijs volgde, dat verzoeker steevast elke maand deelneemt aan de vrijetijdsactiviteiten die door de Groep INTRO werden georganiseerd, dat hij recent via zijn school is aangemeld om een stage te starten als keukenmedewerker in de keuken van een sociaal restaurant, dat hij extra uren les volgt om zijn Nederlands te verbeteren.

Er liggen in dit verband meerdere getuigenissen voor, waaronder een getuigenis van mevrouw SH, begeleidster in het opvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas waar verzoeker verblijft, een getuigenis van zijn voogd sinds 21 september 2020, van een begeleider van Groep Intro en van een stagebegeleider. Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen de integratie van verzoeker in België, geven aan dat hij heel goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij goed vooruitgaat met zijn Nederlands en dit nog steeds wil verbeteren en dat hij blijk heeft gegeven van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving. Verzoeker wordt in deze getuigenissen omschreven als iemand die nooit opgeeft, bereid om op ieder gebied te leren, als iemand die ondanks zijn jonge leeftijd volwassen in het leven staat, als een voorbeeld voor andere jongens in het centrum, als iemand die het belangrijk vindt een goed mens te zijn, als iemand die graag wil werken ook al moet hij vroeg opstaan, als iemand die enthousiast deelneemt aan alle activiteiten, als iemand die zoveel mogelijk

Nederlands probeert te praten en verantwoordelijkheid neemt in het vertalen naar de andere jongeren, als iemand die zeer zorgzaam is naar de begeleidster van het opvangcentrum en naar anderen en als iemand die niet tegen onrecht kan. Uit het schoolrapport blijkt dat verzoeker omschreven wordt als iemand die goed meewerkt in de klas, steeds een positieve houding heeft, zich steeds rustig gedraagt en respectvol omgaat met medeleerlingen, leerkrachten en alle mensen die op school werken, alsook op een rustige manier omgaat met conflicten.

Verzoeker was voor zijn vertrek in 2019 uit Afghanistan op net vijftienjarige leeftijd al deels gevormd naar de Afgaanse gebruiken, waarden en normen, doch heeft ook een deel van zijn adolescentie in België doorgebracht. Deze laatste jaren van adolescentie vormen een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. Alhoewel verzoeker nog maar drie jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit dit alles blijkt dat verzoeker, hoewel er in het begin na zijn aankomst wat strubbelingen waren, onderwijs volgt en, als adolescent, al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk (stage) en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afgaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden. In het bijzonder dragen de volgende factoren eigen aan verzoeker daartoe bij: (1) het feit dat verzoeker reeds op vijftienjarige leeftijd zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen; (2) het gegeven dat hij sinds zijn vijftien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en actief participeert in de samenleving, wat onder meer blijkt uit zijn kennis van het Nederlands, zijn gedrevenheid op het vlak van scholing en werk (stage) en de getuigenissen van niet-belanghebbende derden, en hier dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, (3) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden uitgevaardigd zijn, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad benadrukt in deze de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede*,

onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *"Country Guidance"* van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *"Country Guidance"* van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149). In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF